

## En smuk Kjærlighedsvisse

angaaende Tvendes Forlovelse og oprigtig Kjærlighed  
til hinanden.



En Løverdags Aften jeg tog mig en Tur, Thi Fødderne vilde spadserere; Jeg tog mig i Haanden en vel Klar- netlur, Som jeg havde lært at traktere; Ved Lysestads- gaarden i en Birkelund, der havde jeg Lyft at spadserere en Stund, En Kompliment vilde jeg vise, For min den elskværdige Lise.

Jeg toned i Luren, mens Tanken gik rundt, og Hjer- tet det slog udi Brystet, jeg følte Forandring i hvert et Sekund snart sorgfuld og snart var jeg trostet; Jeg fryg- ted, men havde det smilende Haab; Jeg søgte til Gud efter nyttige Raad, Hvad Udveie jeg kunde finde, For elskede Lise at vinde.

Jeg stirred paa Gaarden jeg vilde naa frem, Men ha- stig saa foer jeg tilbage, Jeg altforvel vidste jeg var ei af dem Der kunne af Rigdomme prale; Jeg vred mine Hæn- der og brast saa i Graad, Jeg syntes her var hverken Red- ning ei Raad; Jeg anede da ingen Glæde, Men hastig saa er den tilstede.

God Aften min Hans! er du ude saa sent Og ene i Lunden du vandrer? Du blæfede Toner i Luren saa pent, Saa hele min Sjæl sig forandrer; Jeg fattede Mod og gik til Dig Løn, Men kjære min Hans hør min ydmyge Bøn: Du ingen Begjering maa gjøre, Som kan os paa Afveie føre.

Hun tog mig i Haanden og sagde: min Ven! Jeg ved at dit Hjerte det gløder; Jeg her udi Stilhed fortæller igjen: At ogsaa mit Hjerte det bløder. Men Kjære! bliv Gudsfrøgt og Dyderne tro, Saa vil vore Hjerter nok en- gang faa Ro; Ja Sorger og Glæderne dele; Styr Gud til vort Bedste det Hele:

Du kjender min Fader alboalig og streng, Pan Plig- terne regner han noie, Men altid Fa høiligtan roser han den, Som Gudsfrøgt har for sit Die! Han haver endog saa lagt Mærke til dig, Du er ei foragtet, skøndt du ei er rig, han ynder din moralske Vandel, Din Flid og retfærdige Handel.

Saa lader os begge nu falde paa Knæ, og bede med foldede Hænder, Til den, som i Løndom kan skue herved, Thi bedst vore Hjerter han kjender: At han vilde sende sin

V box 13: 384



Hjelp og sin Trost, I disse saa bløde, men frygtsomme  
Bryst Alt vi maa saa leve tilsammen! O, skjænk os Bøn-  
hørelse Amen.

Hun trykte min Haand, og saa dermed afsted; Jeg  
maalte hvert Skridt med mit Die; Vi Begge da sukked',  
vi hulked og grød, Med Tankerne vendt til det Høie. Jeg  
stod som forstenet, men sidst maatte gaa, Hvert eneste Skridt  
jeg da og tænkte paa Min Lises Formaning og Bønner.  
O lyd dem, I Døttre og Søner!

En kort Tid derefter da Beilere fem Sig meldte for  
yndige Lise, En Entemand var vel den rigest' af dem, Skjønt  
Alle sig store mon vise. Paa hver en Anmodning gav Lise  
Afslag, Men Faderen talte til hende en Dag. Hvad er dine  
Tanker, min Kjære! Som altid saa kontra vil være?

Nu ser du, min Tasse har snehvide Haar, Af Mathed  
mit Legeme bæver; Din Moder saa kroget, hun neppe kan  
gaa, Snart Gud vore Sjæle kan kræve; Som eneste Arving,  
vor Alderdoms Trost, Raadfor dig med Gud og med os  
og dit Bryst; En Egtemand maa du dig fæste, Som sør-  
ger for dit og vort Bedste.

Ik, kjæreste Fader! dit Bud er min Lov, Din Villie  
jeg kjærligen lyder; Men Du har Fornuft, i Erfaringen  
flog, Min billige Frihed jeg nyder. Din Lærdom har væ-  
ret: at Guds frygt og Dyd, Har altid til Følge en hjerte-  
lig Fryd; Men ingen af Dem, her har vagted, Paa Dy-  
derne stort have agted.

Den Første her var, er saa stolt og saa stram, Som  
han var af fyrstelig Stamme; De Mindre, som er i et  
Selskab med ham Dem gjør han saa gjerne tilskamme Kan  
Slige Betsignelse vente af Gud, Som selver sig gjør til en  
hæslig Afgud Og trodses mod Frelserens Lære? Dens Kone  
jeg aldrig vil være.

Den Anden han har et fortærende Sind, Saa hastigt  
som Krudt udi Ilden; Paa al Uretfærdighed lægger han  
Vind, Mod Alle, som bor ham ved Siden; Han trodses  
mod Guds og mod Mennekkens Lov, Af Stræk tør ei No-  
gen ham gjøre imod, Og alle hans Laster angive; Hans  
Kone jeg aldrig vil blive.

Den Tredie har udi Brænd'vin og Kort Og Selskab  
sin eneste Glæde, Der bander han næsten hvert eneste Ord,  
I Slagsmaal han søger sin Vre; Og den, som har Alttraa  
til Selskab og Hus Han er alt for sjelden til Trost for sit  
Hus, Han lønnes med Tab og Vanære; Hans Kone jeg  
aldrig vil være.

Den Fjerde han praler som han var en Lærd, Men  
alt i Altheisternes Lære; Og Piger og Koner han har lige  
kjær, Naar de ham hengibne vil være; Hans Lebnat som  
Læren har Alting tilladt, Naar blot han kan undgaa den  
verdslige Straf. Det Hus, som hans Aand skal regjere,  
Der Kone jeg aldrig vil være.

Alt tage en Entemand blot for hans Gaard, Vist man-  
gen en Nø det fortryder; Især naar en grinende Mammon  
hun faar, Der ligger i Kopper og Gryder. Mod forrige  
Kone var denne en Knarl, Hun tidt maatte taale af han-  
nem et Spark. Jeg hørte hun selv sig beklage; Og aldrig  
jeg hannem vil tage.

Der findes vel ingen for udyder fri, Vi Mennekker syn-  
der saa gjerne; Men feile og finde Fornøiel' deri Og sig  
fra Gudsfrygtighed fjerne: Det er da bringe sin Sjæl i Uro  
Og farligt for Dem, som med disse skal bo, Thi Synden  
som Feberen smitter, Og jeg tør ei tro mig for sikker.

Men kjæreste Fader! jeg haver en Ven, Til hvilken  
mit Hjerte sig vender; Han har ingen Rigdom, men frist i  
hvert Lem, Og Kraft udi Arme og Hænder. Du selv ha-  
ver yndet hans gode Forstand, Hvis du det tillader, han  
bliver min Mand; Jeg nødes vel Månet fortælle: Det er  
den bekjendte Hans Kjelle.

Ik, Datter, du skjænker mit Hjerte en Fryd, Som  
Munden ei mægter forklare; Jeg hører du tænker paa Guds-  
frygt og Dyd, Og vil dig for Synden bevare; Dermed du  
beholder Samvittighedsfred Og glad du fra Verden du ta-  
ger Afsted, Naar Døden dit Liv vil afhente; Et bedre du  
haver ivente.

Din Hans er vel fattig og har ingen Arv Af Gods  
eller verdslige Midler, Men han haver troligen røgtet sit  
Larb Og Moderens Skjæbne formildet; Endvidere har han  
erhvervet et Navn, Som hverken gjør ham eller Hans no-  
gen Skam; Han næsten er yndet af Alle. I Morgen du  
lader ham kalde!

Saa fik jeg et Bud ifra Lise saa kjær, Jeg skulde til  
Lystestad komme; I Hjertet da blev jeg saa let som en Fjær,  
Det svæmed i Kjærligheds Drømme; Jeg færdig og var  
udi selvsamme Stund, Og da jeg kom ind udi den Birke-  
lund, Hvor Lise og jeg havde bedet, Et Takkesuk gav jeg  
paa Stedet.

Og da jeg nu kom udi Lystestads Gaard, Jeg mødte  
min Lise i Gangen; Jeg følede Liv i hvert eneste Haar, Jeg  
atter af Amor var fangen. Min Lise hun mærkede ogsaa  
min Il; Thi yndigt hun ofrede mig sine Smil. Med Mun-  
den hun endelig stammer: Gaa ind udi Faderens Kammer!



Jeg gik gjennem Døren, undselig jeg var. Men endelig hilfed' god Morgen! Og Manden mig svarede mildt som en Fa'r Og bad mig sidde paa Stolen; Saa gik han til Skabet og skjænkte en Dram Og bad mig at komme og klink med ham; Han mærkede nok Jeg var rystet, Og gav mig Forfriskning i Bryster.

Nu Manden sig satte, alvorlige Blit Fortyndte, at Tankterne løbe. Nu Moderen kom, og min Hilsen hun fik, I Kinderne atter det gløde; Hun satte sig ned ved sin værdige Mand Og boiede hjærtligt sit Hoved til ham, Og efter en Paus' lød den Tone: Kald Lise du venlige Kone.

Nu hjalp hverken Dram eller venlige Ord, Jeg atter begyndte at skjælve; Og Lise kom trinende efter sin Mor, Men Stolen med mig vilde hvælve, Jeg stod op og lænede mig til et Bord; Og Manden begyndte med værdige Ord Og holdt en Formanelsestale, Saa Taarerne løb af os Alle.

Til mig sagde Manden nu flytter du strax Til os og din elskede Lise, Til Bryllup skal laves i høieste Hast, Hverandre vor Hjælp vi vil vise. Vort Bryllup begyndtes og endtes igjen; Og jeg var saa glad i min elskede Ven Og i de ærværdige Gamle; Min Tjenest' de aldrig skal savne.

En Høstafsten silde da Luften var sund, Og Maanen og Stjernerne tindre, Min Kone hun sagde med sødeste Mund; Jeg føler en Trang i mit Indre; Kom følg mig, saa vil vi spadser en Stund, Med raske Skridt gik hun til den Birkelund, Her bad vi til Gud af vort Hjerte, nu har vi hvad vi da begjærte.

Og derfor mit Indre er fuldt udaf Tak, Med dig jeg nu dem vil udlønne; Og førend hun dette Ord havde udsagt Omsavnede hun mig den Omme; Tak være dig Fader! som gav mig min Mand Og gav mig en hjertelig Glæde i ham! Dig evige Fader, ske Gæ! Dig lydig jeg altid vil være.

Af dette blev jeg nu saa inderlig rørt, At begge vi græd udaf Glæde, Og da vor Taksigelse nu var udført, Vi begge paa Hjemveien træde, Og fandt saa de Gamle i sin Aftenbøn; De modtog os hjærtligt som Datter og Søn. Hvad Guld skulde dette opveie? Saameget ei Verden kan eie.

Nu har jeg min Lise og nødtørftigt Brød Samt stille og huslige Glæder; Gud skjænk mig dette alt indtil min Død, Af Verden ei mer jeg begjære; Jeg er nu fornøiet og glad i min Stand, Gud glæde Enhver, baade Kvinde og Mand! Jeg bytter ei med Millioner, Ei heller med Scepter og Kroner.